YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)
11 päivänä heinäkuuta 1996 *

Asiassa T-161/94,

Sinochem Heilongjiang, kiinalainen yhtiö, kotipaikka Harbin (Kiina), edustajanaan barrister Izzet M. Sinan, Englannin ja Walesin asianajajayhteisö, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arendt ja Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudelliset neuvonantajat Erik H. Stein ja Ramon Torrent, avustajanaan asianajaja Hans-Jürgen Rabe, Hampuri ja Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Eric L. White, avustajanaan komissiossa työskentelevä kansallinen virkamies Claus-Michael Happe, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja vaatii lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Intiasta ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa 25 päivänä marraskuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3434/91 (EYVL L 326, s. 6) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti A. Saggio sekä tuomarit C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos, V. Tiili ja R. M. Moura Ramos,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.1.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiseikat

1 Neuvosto otti vuonna 1982 käyttöön lopullisen polkumyyntitullin Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa yhteisöön ja kantoi Kiinan kansantasavallasta ja Tsekkoslovakiasta peräisin olevasta oksaalihaposta väliaikaisen

polkumyyntitullin vakuutena olleet määrät (asetus (ETY) N:o 1283/82, 17.5.1982, EYVL L 148, s. 37).

2 Vuonna 1987 aloitettu polkumyynnin uudelleentarkastelu saatettiin päätökseen Kiinasta ja Tsekkoslovakiasta peräisin olevan oksaalihapon tuontia koskevan uudelleentarkastelun yhteydessä sovittujen sitoumusten hyväksymisestä 12 päivänä joulukuuta 1988 tehdyllä komission päätöksellä 88/623/ETY (EYVL L 343, s. 34). Sinochem Beijing -yhtiö antoi sitoumuksen Kiinan tasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnin osalta. Yhteisön toimielinten tulkinnan mukaan tämä sitoumus koski kaikkea Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuontia.

3 Vuonna 1990 Destilados Agricolos Vimbodi SA -yhtiö (jäljempänä DAVSA) teki komissiolle valituksen, jossa vaadittiin Kiinan kansantasavallasta ja Tsekkoslovakiasta peräisin olevan oksaalihapon tuontia koskevan polkumyynnin uudelleentarkastelua sekä Intiasta peräisin olevan oksaalihapon tuontia koskevan menettelyn aloittamista.

4 Tämän valituksen vastaanotettuaan komissio lähetti kyselyn niille kiinalaisille, tsekkoslovakialaisille ja intialaisille viejille, joiden olemassaolosta se tiesi. Tämän kyselyn liitteenä oli muun muassa kirje, jossa viejille ilmoitettiin, että jos ne eivät lähettäisi pyydettyjä tietoja, komissio voisi tehdä päätöksensä polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1, jäljempänä perusasetus) 7 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen "käytettävissä olevien tietojen" perusteella.

5 Ainoat kaksi komission tuntemaa kiinalaista viejää olivat China National Medicine and Health Products Import/Export Corporation ja Sinochem Beijing. Ensin mai-

nittu yhtiö ei vastannut kyselyyn. Sinochem Beijing ilmoitti komissiolle, että yhtäältä se ei ollut rikkonut vuonna 1988 antamaansa sitoumusta ja että toisaalta Kiinan ulkomaankauppajärjestelmän uudistuksen jälkeen useat viejäyritykset eivät olleet enää vuoden 1988 alusta lähtien riippuvaisia Sinochem Beijingistä, joten ne kykenivät viemään oksaalihappoa yhteisöön sellaisilla hinnoilla, jotka saattoivat alittaa sitoumuksessa vahvistetun hinnan.

6 Sinochem Beijing vastasi kieltävästi komission pyyntöön lähettää kyselylomake muille viejille, ja se kehotti komissiota kääntymään Kiinan metalli-, mineraali- ja kemian alan tuotteiden tuojien ja viejien kauppakamarin puoleen. Komissio sai kauppakamarilta luettelon oksaalihapon viejistä ja tuottajista ja lähetti niille samanlaisen kyselylomakkeen ja kirjeen kuin Sinochem Beijingille.

7 Ainoa vastauksen antanut kiinalainen viejä oli kantaja, joka lähetti 24.12.1990 päivätyn kirjeen. Komissio vastasi siihen 27.2.1991 lähettämällään teleksillä, jonka sanamuoto oli seuraava: "[O]ttaen huomioon, että kyselyyn antamanne vastaus — — on erittäin puutteellinen ja riittämätön erityisesti siltä olennaiselta osalta, joka koskee myyntiänne yhteisöön vuoden 1990 ensimmäisten kahdeksan kuukauden aikana sekä myyntiehtojanne, ilmoitamme teille, että komissio aikoo [perusasetuksen] 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti tehdä päätelmät käytettävissä olevien tietojen perusteella." Kantaja ei vastannut tähän teleksiin.

8 Komissio otti 29.5.1991 antamallaan asetuksella (ETY) N:o 1472/91 (EYVL L 138, s. 62, jäljempänä asetus N:o 1472/91) käyttöön väliaikaisen polkumyyntitullin Intiasta ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa. Tämän asetuksen 13 kohdassa komissio toteaa perusasetuksen 2 artiklan 5 kohtaan viitaten, että sen oli otettava huomioon se seikka, että Kiinan kansantasavalta ei ole markkinatalousmaa. Asetuksen N:o 1472/91 * 2 kohdassa komissio toteaa, että "[k]oska Kiinan tasavaltaa koskevassa kyselyssä ei ole saatu tyydyttäviä vastauksia, komissio on tehnyt alustavat päätelmät käytettävissä olevien tietojen eli valituk-

* Tässä ja jäljempänä esitetyt lainaukset asetuksesta N:o 1472/91 on suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

sesta ilmenevien tietojen perusteella, ja huomioon otetut hinnat vastaavat ainoan kyselyyn vastanneen maahantuojan hintoja" ja että "tämän perusteella komissio on todennut, että alihinnoittelu on ollut keskimäärin 25,05 prosenttia vuoden 1990 kahdeksan ensimmäisen kuukauden aikana". Komissio lisää 43 kohdassa, että "Kiinan kansantasavallan osalta komissio on ottanut huomioon sen seikan, että vaikka asiasta on annettu sitoumus, tämä maa on edelleenkin jatkanut polkumyyntiä, mikä on aiheuttanut kyseiselle yhteisön teollisuudelle huomattavaa vahinkoa". Lopuksi asetuksen N:o 1472/91 1 artiklassa vahvistetaan 20,3 prosentin väliaikainen polkumyyntitulli Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa. Asetuksen 3 artiklassa säädetään, että "sanotun rajoittamatta (perus)asetuksen 7 artiklan 4 kohdan b alakohdan säännösten soveltamista, osapuolet, joiden etua asia koskee, voivat antaa määräajassa, joka on yksi kuukausi tämän asetuksen voimaantulosta, komissiolle näkemyksensä tiedoksi kirjallisesti ja esittää komissiolle pyynnön tulla kuulluksi". Asetus N:o 1472/91 tuli sen 4 artiklan mukaisesti voimaan 2.6.1991.

9 Komissiolle 8.7.1991 osoittamassaan teleksissä kantaja pyysi järjestämään kuulemisen viimeistään syyskuussa. Samassa teleksissä se pyysi mahdollisuutta esittää kirjallisia huomautuksia ennen tätä kuulemista ja tutkia niitä asiakirjoja, jotka eivät olleet luottamuksellisia, voidakseen tutustua niihin tietoihin, joiden perusteella komissio oli määrittänyt väliaikaisesti polkumyyntimarginaalin.

10 Kantaja jätti komission suostumuksella kirjalliset huomautuksensa 2.9.1991, ja kuuleminen pidettiin 4.9.1991. Sitä vastoin komissio kieltäytyi antamasta kantajalle sen pyytämiä tietoja sillä perusteella, että tätä pyyntöä ei ollut vastaanotettu perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdassa vahvistetussa määräajassa. Komissio ilmoitti myös, ettei se ollut velvollinen ottamaan virallisesti huomioon kirjallisia huomautuksia, koska se ei ollut saanut näitä huomautuksia asetuksen N:o 1472/91 3 artiklassa vahvistetussa määräajassa. Se suostui kuitenkin kantajayrityksen edustajan ehdotuksesta pitämään näitä kirjallisia huomautuksia "muistiinpanoina".

11 Kuulemistilaisuudessa ja vuoden 1991 syyskuun puolivälin ja marraskuun lopun välillä käymässään kirjeenvaihdossa sekä kantaja että komissio pysyttäytyivät näkemyksissään. Kantaja väitti, että se oli antanut kaikki kyselyyn järkevästi ajatellen liittyvät tiedot mukaan lukien kaikki laskut, joista kävi ilmi sen vienti yhteisöön tutkitun ajanjakson (1.4.1989—31.8.1990) aikana. Komissio väitti omalta osaltaan, että kantajan kyselyyn antamat vastaukset olivat epätäydellisiä ja että kantaja oli näin ollen laiminlyönyt yhteistoimintavelvoitteensa.

12 Neuvosto jatkoi Intiasta ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuontia koskevan väliaikaisen polkumyyntitullin voimassaoloa enintään kahdeksi kuukaudeksi 23.9.1991 antamallaan asetuksella (ETY) N:o 2833/91.

13 Komissio ehdotti 5.11.1991 neuvostolle lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamista Intiasta ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa [KOM(91) 437 lopull.].

14 Neuvosto otti 25.11.1991 riidanalaisella säädöksellä käyttöön lopullisen polkumyyntitullin Intiasta ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa, ja vahvisti kaikilta osin komission asetuksessa N:o 1472/91 tekemät, Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuontia koskevat päätelmät.

Oikeudenkäyntimenettely

15 Kantaja nosti näiden seikkojen perusteella kanteen, jonka se toimitti yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 27.2.1992. Kanne rekisteröitiin numerolla C-61/92.

16 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti antoi 30.9.1992 antamallaan määräyksellä komissiolle luvan osallistua väliintulijana oikeudenkäyntiin tukeakseen vastaajan vaatimuksia.

17 Kantaja lähetti 20.1.1994 päivätyssä kirjeessä kiinalaiselta yliopistolta saadun asiantuntijalausunnon, joka koski sen yhtiöjärjestystä. Se pyysi yhteisöjen tuomioistuinta lisäämään tämän asiantuntijalausunnon oikeudenkäyntiasiakirjoihin.

18 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta tehdyn päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom muuttamisesta tehdyn päätöksen 93/350/Euratom, EHTY, ETY muuttamisesta 7 päivänä maaliskuuta 1994 tehdyssä neuvoston päätöksessä 94/149/EHTY, EY (EYVL L 66, s. 29) säädetään, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on 15.3.1994 alkaen toimivaltainen ratkaisemaan luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden EY:n perustamissopimuksen 173, 175 ja 178 artiklan nojalla nostamat kanteet, jotka koskevat polkumyyntiä ja vientitukia. Tämän vuoksi yhteisöjen tuomioistuin siirsi 18.4.1994 antamallaan määräyksellä asian C-61/92 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi. Kanne rekisteröitiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa numerolla T-161/94.

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi kantajan lähettämän, kantajan yhtiöjärjestystä koskevan asiantuntijalausunnon oikeudenkäyntiasiakirjoihin.

20 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti kuitenkin prosessinjohtotoimena asianosaisia vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin ennen istuntoa.

21 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 23.1.1996 pidetyssä julkisessa istunnossa. Tämän istunnon lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

kehotti kantajaa lähettämään kirjaamoon toimiluvan, joka sillä oli kanteen vireillepanoajankohtana. Saatuaan kyseisen asiakirjan sekä vastaajan ja väliintulijan siihen liittyvät huomautukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti käsittelyn.

Asianosaisten vaatimukset

22 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Intiasta ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa 25 päivänä marraskuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3434/91 (EYVL L 326, s. 6, jäljempänä asetus N:o 3434/91) ja

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta,

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Vastauksessaan kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— tutkii kanteen,

— kumoaa asetuksen N:o 3434/91 kokonaan tai siltä osin kuin se koskee kantajaa ja

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana.

Tutkittavaksi ottaminen

26 Vastaaja ja väliintulija vetoavat pääosin kahteen tutkimatta jättämistä koskevaan perusteeseen. Ensimmäinen peruste koskee sitä, onko kantaja oikeushenkilö. Toisen perusteen mukaan asia ei koske kantajaa erikseen.

Ensimmäinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste

Asianosaisten perustelut

27 Neuvosto ja komissio katsovat, että kanne on jätettävä tutkimatta ensinnäkin sillä perusteella, että kantaja ei ole ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu oikeushenkilö. Niiden mielestä kantaja ei ole oikeushenkilö siitä syystä, että se on ainoastaan Sinochemin paikallinen sivuliike. Siten se on osa Sinochem Beijingiä, eikä se näin ollen ole erillinen oikeudellinen yhteisö.

28 Yhteisön toimielimet korostavat lisäksi, että kanteen vireillepanoajankohtana kantaja ei esittänyt toimilupaa, jolla se olisi osoittanut olevansa Kiinan oikeuden mukainen oikeushenkilö. Lisäksi kantajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle tämän pyynnöstä lähettämä toimilupa, joka sillä todennäköisesti oli kanteen vireillepanoajankohtana, ei ole pätevä osoittamaan sen olevan oikeushenkilö. Tältä osin yhteisön toimielimet huomauttavat, että kyseinen toimilupa on ajalta ennen Kiinan uutta yritysten rekisteröimisestä oikeushenkilöiksi annettua lakia.

29 Kantaja kiistää neuvoston ja komission väitteen, jonka mukaan sillä ei ollut itsenäistä päätösvaltaa kaupankäyntiä koskevissa kysymyksissä. Se muistuttaa, että Kiinan kansantasavallassa tapahtuneet syvälliset taloudelliset muutokset ovat näkyneet siinä, että valtio ei enää valvo kauppaa käyviä yhtiöitä. Kantaja täsmentää, että Sinochem-ryhmä on järjestetty uudelleen maakunnissa toimiviksi itsenäisiksi yhtiöiksi, joista yksi on kantaja, joka vie itsenäisesti omille asiakkailleen Heilongjiangin maakunnan tehtaissa valmistettuja tuotteita ja vahvistaa niille itse hinnat ja joka kilpailee muiden yhtiöiden kanssa. Kanteen perustana olevasta hallinnollisesta menettelystä käy myös ilmi, että komissio itse piti kantajaa itsenäisenä toimijana.

30 Lisäksi kantajan asema itsenäisenä oikeudellisena yhteisönä käy kantajan mukaan selvästi ilmi sen yhtiöjärjestyksestä ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle tämän kehotuksesta esitetystä toimiluvasta, joka oli päivätty 15.4.1988 eli huomattavasti ennen kanteen vireillepanoa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että sellaisen kumoamiskanteen tutkittavaksi ottaminen, jonka yritys on pannut vireille ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla, riippuu ensinnä siitä, onko yritys oikeushenkilö. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että yhteisön oikeudellisessa järjestelmässä kantajan katsotaan olevan oikeushenkilö, jos siitä on tullut viimeistään kanteen nostamiselle asetetun määräajan päättymiseen mennessä sen perustamiseen sovellettavan lain mukaisesti oikeushenkilö (asia 50/84, Bensider ym. v. komissio, tuomio 27.11.1984, Kok. 1984, s. 3991, 7 ja 8 kohta) tai jos yhteisön toimielimet ovat kohdelleet sitä itsenäisenä oikeudellisena yhteisönä (asia 175/73, Union syndicale, Massa ja Kortner v. neuvosto, tuomio 8.10.1974, Kok. 1974, s. 917, 11—13 kohta ja asia 18/74, Syndicat général du personnel v. komissio, tuomio 8.10.1974, Kok. 1974, s. 933, 7—9 kohta).

32 Tämän jälkeen on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 38 artiklan 5 kohdan a alakohdassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 5 kohdan a alakohdassa määrätään, että jos kantaja on yksityisoikeudellinen oikeushenkilö, kanteeseen on liitettävä yhtiöjärjestys tai äskettäin annettu ote kaupparekisteristä taikka äskettäin annettu yhdistysrekisteriote tai muu selvitys siitä, että kantaja on oikeushenkilönä olemassa.

33 Nyt käsiteltävässä asiassa kantaja on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kehotuksesta toimiluvan, joka on päivätty 15.4.1988 ja joka osoittaa, että Heilongjiangin maakunnan viranomaiset ovat rekisteröineet kantajan yritykseksi,

jolla on oma pääoma ja itsenäinen kirjanpito. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tämä asiakirja on edellä mainituissa määräyksissä tarkoitettu selvitys siitä, että kantaja on oikeushenkilö.

34 Vaikka oletettaisiin vastaajan ja väliintulijan tavoin, että ainoastaan sellaiset yritykset olisivat oikeushenkilöitä, jotka on rekisteröity 3.6.1988 vahvistetun ja 1.7.1988 voimaan tulleen Kiinan uuden lain mukaisesti, kantaja on kuitenkin ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu oikeushenkilö, koska yhteisön toimielimet ovat kohdelleet sitä itsenäisenä oikeudellisena yhteisönä hallinnollisen menettelyn aikana. Komissio on käynyt laajaa kirjeenvaihtoa kantajan kanssa ja kuullut sitä. Näin ollen vastaaja ja väliintulija eivät voi kiistää sitä, että kantaja on tätä hallinnollista menettelyä seuraavassa oikeudenkäynnissä itsenäinen oikeushenkilö.

35 Edellä esitetyn perusteella kantaja oli kanteen vireillepanoajankohtana ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu oikeushenkilö.

Toinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste

Asianosaisten perustelut

36 Neuvosto ja komissio väittävät, että riidanalainen asetus ei koske kantajaa erikseen ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla.

37 Tämän toteamuksensa tueksi ne muistuttavat, että sellaisissa maissa, jotka eivät ole markkinatalousmaita, valtio tekee kaupankäyntiä koskevat päätökset viejien puolesta, ja näin ollen polkumyynnin vastaiset menettelyt ja asetukset kohdistetaan tällaisissa tapauksissa asianomaiseen valtioon eikä yksittäisiin viejiin. Itse asiassa sellaisten polkumyyntitullien käyttöönottaminen ja määrittäminen, jotka koskevat muusta kuin markkinatalousmaasta peräisin olevia tuotteita, eivät perustu yksittäisiin viejiin liittyviin seikkoihin vaan ainoastaan asianomaisiin maihin liittyviin seikkoihin. Jos polkumyyntitullit määritettäisiin jokaiselle viejälle erikseen, asianomainen valtio alkaisi heti viedä tuotteita ainoastaan sellaisen viejän välityksellä, jonka maksama polkumyyntitulli on alin. Koska tällaista yksittäisiä viejiä koskevaa järjestelmää ei ole, neuvosto ja komissio katsovat, että polkumyyntitullin käyttöönottaminen voi koskea erikseen ainoastaan valtiota taikka valtion elimiä tai valtion yrityksiä, jotka vastaavat kyseisen tuotteen viennistä.

38 Komission mukaan tämä periaate koskee kantajaa, paitsi jos se osoittaa, että se tekee täysin itsenäisesti kauppaa koskevat päätökset. Kantajan kanteeseensa liittämät asiakirjat näyttäisivät kuitenkin osoittavan pikemmin päinvastaista. Erityisesti kantajan yhtiöjärjestyksen 2 artikla osoittaa, että kantajan tärkein päämäärä on tuoda Kiinan kansantasavaltaan ulkomaan valuuttaa. Se toteuttaa siis komission mukaan tehtäviään sosialistisena yhtiönä sen sijaan, että se toimisi markkinoiden vaatimusten mukaisesti.

39 Komissio lisää, että kantajan osallistuminen polkumyynnin vastaiseen menettelyyn ei ole riittävä peruste, jotta sille syntyisi oikeus nostaa suora kanne yhteisöjen tuomioistuimissa. Tämän väitteensä tueksi komissio viittaa asiassa 279/86, Sermes vastaan komissio 8.7.1987 annettuun määräykseen (Kok. 1987, s. 3109, 19 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että sitä kantajan väitettä, jonka mukaan kanne olisi pitänyt tutkia sen vuoksi, että kantaja oli osallistunut komission tekemän tutkimuksen useisiin vaiheisiin, ei voitu myöskään hyväksyä, koska asetuksen ja päätöksen ero voi perustua ainoastaan itse toimenpiteen luonteeseen ja sen oikeusvaikutuksiin eikä siihen, miten se on annettu tai tehty.

40 Neuvosto huomauttaa, että vaikka kantaja olisi valtion elin, asetus ei sittenkään koskisi sitä erikseen, koska se on ainoastaan kaupallinen välittäjä, joka vie muiden yhtiöiden valmistamia tuotteita, minkä se itsekin myöntää. Välittäjänä kantaja on itsenäinen, koska se ei ole sidoksissa tiettyyn tuottajaan. Olisi kuitenkin hyödytöntä ottaa käyttöön yksittäisiä polkumyyntitulleja, jotka koskevat sellaisia yrityksiä, jotka eivät ole todellisia tuotanto- ja vientiyrityksiä, koska tällaiset tullit voitaisiin kiertää. Tuottajat antaisivat tuotteensa heti sellaisen välittäjän myytäviksi, jonka maksama tulli olisi alin.

41 Neuvosto katsoo lopuksi, että kanne on jätettävä tutkimatta myös sen vuoksi, että kantaja on vaatinut asetuksen N:o 3434/91 kumoamista kokonaisuudessaan, vaikka kyseisessä asetuksessa säädetään useista polkumyyntitulleista, eli polkumyyntitulleista Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa ja Intiasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa. Tässä yhteydessä neuvosto korostaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetus, jossa säädetään erilaisista polkumyyntitulleista useille yrityksille, koskee erikseen yhtä näistä yrityksistä ainoastaan niiden säännösten osalta, joissa kyseiselle yritykselle asetetaan erityinen polkumyyntitulli ja säädetään sen määrästä (asia C-174/87, Ricoh v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1335.) Kantaja ei ollut kuitenkaan edes toissijaisesti vaatinut asetuksen kumoamista siltä osin kuin polkumyyntitullin käyttöönottaminen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa koski sitä.

42 Kantaja katsoo, että asetus N:o 3434/91 koskee sitä suoraan ja erikseen. Kantaja viittaa yhdistetyissä asioissa 239/82 ja 275/82, Allied Corporation ym. vastaan komissio 21.2.1984 annettuun tuomioon (Kok. 1984, s. 1005, 12 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että toimet, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, koskevat suoraan ja erikseen sellaisia tuotanto- ja vientiyrityksiä, jotka voivat osoittaa, että ne on yksilöity komission tai neuvoston säädöksissä tai että ne ovat olleet mukana valmistelevissa tutkimuksissa. Kantaja myöntää, että edellä mainitussa asiassa komissio ja neuvosto olivat käyttäneet yrityksen antamia tietoja määrittäessään polkumyyntitullin määrää, mitä ei ole tapahtunut tässä tapauksessa. Se korostaa kuitenkin yhtäältä, että asiasta vastaavat komission virkamiehet ovat

menettelyn aikana aina kohdelleet sitä asianosaisena, ja toisaalta, että riita-asian perustana on juuri se, että komissio ja neuvosto ovat kieltäytyneet käyttämästä sen antamia tietoja. Olisi epäoikeudenmukaista, jos yhteisön toimielimet hyötyisivät tästä kieltäytymisestä siten, että lopullinen säädös, jonka säätämiselle kyseinen kieltäytyminen oli ratkaiseva tekijä, ei olisi yhteisöjen tuomioistuinten valvottavissa.

13 Neuvoston sen väitteen osalta, jonka mukaan polkumyyntiasetukset eivät koske itsenäisiä kaupallisia välittäjiä erikseen, kantaja huomauttaa, että tällainen periaate merkitsisi sitä, että sellaisessa järjestelmässä, jossa tuottajat ja viejät eivät ole sidoksissa toisiinsa, ainoastaan sellaiset taloudelliset toimijat voisivat nostaa kanteen yhteisöjen tuomioistuimissa, jotka olisi mainittu asetuksessa tai joiden antamia tietoja yhteisön toimielimet olisivat käyttäneet. Kantajan mukaan tällaista periaatetta ei kuitenkaan ole olemassa, minkä osoittaa jo sekin seikka, että neuvosto ei ole viitannut väitteensä tueksi mihinkään aikaisempaan oikeustapaukseen.

14 Siltä osin kuin neuvosto on moittinut kantajaa siitä, että se on vaatinut asetuksen N:o 3434/91 kumoamista kokonaan, kantaja korostaa, että asiassa Ricoh vastaan neuvosto, johon neuvosto viittasi, oli kyse japanilaisista yhtiöistä, joiden osalta neuvosto oli ottanut käyttöön erikseen kutakin yhtiötä varten määritetyt polkumyyntitullit. Yhteisöjen tuomioistuimen päätelmä, jonka mukaan yhtiö voi vaatia ainoastaan sellaisten säännösten kumoamista, joilla otetaan käyttöön sitä koskeva erityinen polkumyyntitulli, oli johdonmukainen ja hyväksyttävä edellä mainitun asian yhteydessä, mutta se olisi järjenvastainen sellaisessa tapauksessa, jossa polkumyyntitulli koskee Kiinan kansantasavallan kaltaisten suunnitelmatalousmaiden yrityksiä. Itse asiassa sellaisissa tapauksissa, jotka koskevat muista kuin markkinatalousmaista peräisin olevia tuotteita, ei juuri koskaan määritetä ja oteta käyttöön yksilöllisiä polkumyyntitulleja. Jos siis yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Ricoh vastaan neuvosto käyttämää päättelyä sovellettaisiin muiden kuin markkinatalousmaiden yrityksiin, tästä olisi se seuraus, ettei yksikään näistä yrityksistä voisi nostaa suoraa kannetta yhteisöjen tuomioistuimissa, mikä ei ole hyväksyttävissä. Kantaja toteaa lopuksi, ettei se tarkoita mitään muuta kuin asetuksen N:o 3434/91 kumoamista siltä osin kuin se koskee kantajaa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että vaikka polkumyyntiasetukset ovat ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa määrättyjen edellytysten kannalta todellakin luonteeltaan ja ulottuvuudeltaan siinä mielessä normatiivisia, että niitä sovelletaan yleisesti niihin taloudellisiin toimijoihin, joita ne koskevat, ei kuitenkaan ole tämän vuoksi mahdotonta, että niiden säännökset voisivat koskea erikseen tiettyjä taloudellisia toimijoita (ks. asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501, 13 kohta).

46 On siis todettu, että säädökset, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, koskevat suoraan ja erikseen sellaisia tuotanto- ja vientiyrityksiä, jotka voivat osoittaa, että ne on yksilöity komission tai neuvoston säädöksissä tai että valmistelevat tutkimukset ovat koskeneet niitä (ks. em. asia Allied Corporation ym. v. komissio, tuomion 12 kohta; asia 53/83, Allied Corporation ym. v. neuvosto, tuomio 23.5.1985, Kok. 1985, s. 1621, 4 kohta ja em. asia Extramet Industrie v. neuvosto, tuomion 15 kohta), ja yleisemmin ilmaistuna jokaista taloudellista toimijaa, joka voi osoittaa sellaisten seikkojen olemassaolon, jotka ovat sille ominaisia ja joiden osalta se eroaa kyseisen toimenpiteen kannalta kaikista muista taloudellisista toimijoista (ks. em. asia Extramet Industrie v. neuvosto, tuomion 16 ja 17 kohta).

47 Tässä tapauksessa on todettava, että kantajayritys on osallistunut merkittävällä tavalla valmistelevaan tutkimukseen. Se on muun muassa vastannut komission kyselyyn ja esittänyt kirjallisia huomautuksia. Kantaja on myös tullut komission järjestämään kuulemiseen puolustaakseen itseään. Se on lisäksi käynyt säännöllistä kirjeenvaihtoa komission kanssa. Komissio on myös vastaanottanut ja arvioinut kaikki sen lähettämät tiedot ja esittämät väitteet. On siis selvää, että kantaja on sekä omalta kannaltaan että komission kannalta katsottuna osallistunut valmistelevaan tutkimukseen ja että komissio on tutkinut kantajan aseman polkumyyntitullin käyttöönottamista koskevassa menettelyssä. Toisin kuin neuvosto on väittänyt istunnossa, tätä päätelmää ei kumoa se seikka, että komissio päätti lopulta olla ottamatta huomioon kantajan toimittamia, pääasiaa koskevia tietoja.

48 Näiden kaikkien seikkojen perusteella valmisteleva tutkimus koski kantajaa edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla. Lisäksi kantaja on ainoa kiinalainen yhtiö, joka osallistui tutkimukseen, ja tämän seikan vuoksi se eroaa kaikista muista taloudellisista toimijoista tutkimuksen päätteeksi tehdyn toimenpiteen kannalta.

49 Edellä esitetyn perusteella asetus N:o 3434/91 koskee kantajaa suoraan ja erikseen. Tätä päätelmää ei heikennä se seikka, että kantaja ei nimenomaisesti rajoittanut kannettaan koskemaan asetuksen N:o 3434/91 sitä osaa, joka koski Kiinan kansantasavallasta peräisin olevaa tuontia. Tältä osin on todettava, että mitkään kantajan esittämät perusteet ja väitteet eivät voi vaikuttaa asetuksen N:o 3434/91 siihen osaan, joka koskee tuontia Intiasta. Näin ollen kanteen implisiittisenä mutta ainoana selvänä tavoitteena on asetuksen N:o 3434/91 kumoaminen siltä osin kuin Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa käyttöön otettu polkumyyntitulli koskee kantajaa.

50 Näiden seikkojen perusteella kanne on tutkittava.

Pääasia

51 Kantaja vetoaa pääosin kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee sitä, että komissio ja neuvosto ovat rikkoneet perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohtaa ja 7 artiklan 7 kohdan b alakohtaa. Toinen kanneperuste koskee perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista. Kolmas kanneperuste koskee sitä, että komissio ja neuvosto ovat rikkoneet perusasetuksen 4 artiklan 1 kohtaa.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdan ja 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan rikkomista

Asianosaisten perustelut

52 Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdassa säädetään, että "[v]ientihinta on hinta, joka on tosiasiallisesti maksettu tai maksetaan tuotteesta, joka on myyty viennissä yhteisöön". Perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdassa säädetään, että "[j]os osapuoli, jota asia koskee, — — kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä kohtuullisessa ajassa taikka merkittävällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, alustavat tai lopulliset päätelmät, riippumatta siitä, ovatko ne myönteisiä tai kielteisiä, voidaan tehdä käytettävissä olevien tietojen perusteella. Jos komissio toteaa, että joku, jonka etua asia koskee, — — on toimittanut sille vääriä tai harhaanjohtavia tietoja, se voi jättää tällaiset tiedot huomioon ottamatta ja evätä vaatimuksen, johon kyseinen tieto liittyy".

53 Kantaja muistuttaa, että sen komission kyselyyn antama vastaus sisälsi kaikki tarvittavat tiedot, muun muassa vuoden 1989 tutkimusjaksoon kuuluneen osan myyntejä koskevat laskut, ja siinä mainittiin, ettei vuonna 1990 ollut myyty mitään. Näin ollen komission ja neuvoston olisi pitänyt määrittää vientihinta perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdan perusteella eikä perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan perusteella, jota voidaan soveltaa ainoastaan silloin, jos asianomainen yritys ei ole riittävästi osallistunut tutkimukseen.

54 Kantaja katsoo, että jokaisella tutkimukseen osallistuneella viejällä on oikeus siihen, että sille määritetään vientihinta erikseen sen omien vientien perusteella. Kantajan mukaan se, että Kiinan kansantasavalta ei ole markkinatalousmaa, ei vaikuta tähän oikeuteen. Kantajan mukaan neuvosto ei ole koskaan tehnyt perustamissopimuksen 113 artiklan nojalla päätöstä, jolla se olisi valtuuttanut komission toteuttamaan erilaista politiikkaa sääntelytalousmaita kohtaan muuten kuin normaaliarvon määrittämisessä, jonka osalta perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa säädetään eri kohtelusta. Komission laskelmista, joita ei ollut tehty eri viejien osalta erikseen,

aiheutui tietyille viejille seurauksia, jotka ovat ristiriidassa perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdan kanssa, koska kyseisen säännöksen mukaan lopullisen polkumyyntitullin määrä ei saa olla suurempi kuin vahvistettu polkumyyntimarginaali.

55 Kantaja toteaa lisäksi, että "käytettävissä olevat tiedot", joiden perusteella komissio ja neuvosto ovat toimineet, eli valitukseen sisältyneet tiedot, ovat epätarkkoja ja kuvastavat ennakkoasenteita. Kantaja täsmentää, että sen toimittamien tietojen lisäksi yhteisön toimielimillä oli käytettävissään useita lähteitä, joista olisi ollut saatavissa tarkempia ja objektiivisempia tietoja kuin valitukseen sisältyneet tiedot; tällaisia lähteitä olisivat olleet Eurostatin tilastot, maahantuoja Hunan Bremenin, joka vastasi maahantuojille osoitettuun kyselyyn, antamat tiedot sekä samaan kyselyyn vastanneen asiakkaan, Metallurgie Hoboken Overpeltin antamat tiedot.

56 Neuvosto väittää, että kantajan tutkimukseen osallistumista koskeva kysymys ei vaikuta asiaan, koska yhteisön toimielimet eivät missään tapauksessa voineet käyttää kantajan antamia tietoja vientihinnan määrittämiseen.

57 Itse asiassa Eurostatin tilastoista ilmeni, että Kiinan tasavallasta oli vuonna 1990 tuotu merkittäviä määriä oksaalihappoa yhteisöön ja että vientihinnat olivat olennaisesti alempia kuin vuoden 1989 hinnat. Koska kantaja kuitenkin väitti, ettei se ollut vienyt oksaalihappoa vuonna 1990, ja koska muut kiinalaiset viejät eivät olleet vastanneet kyselyyn, yhteisön toimielimillä ei ollut mitään muuta vaihtoehtoa kuin määrittää vientihinta sellaisen yhden lähteen perusteella, joka ei ollut kiinalainen. Neuvosto epäilee myös, että monet viejät päättivät olla vastaamatta kyselyyn, koska ne toivoivat yhteisön toimielinten tekevän päätelmänsä pelkästään kantajan antaman vastauksen perusteella. Neuvosto huomauttaa lisäksi epäilevänsä sitä, ovatko kantajan antamat tiedot täsmällisiä.

58 Käytettävien tietojen määrittämisestä neuvosto muistuttaa, että yhteisön toimielimillä on laaja harkintavalta päättäessään, mitä tietoja pidetään "käytettävissä olevina tietoina". Mikään kantajan mainitsemista lähteistä ei myöskään ollut luotettava. Eurostatin tilastoihin sisältyvät hinnat eivät vastanneet todellisia hintoja, mikä käy ilmi komission käytettävissä olevasta todistusaineistosta. Hunan Bremenin antamat tiedot eivät myöskään olleet edustavia, koska tällä yhtiöllä on vain yksi kiinalainen toimittaja, jonka kanssa se muodostaa yhteisyrityksen. Metallurgie Hoboken Overpeltin ilmoittamia hintoja ei voitu pitää vientihintoina, koska kyseinen yhtiö ei osta suoraan kiinalaisilta viejiltä vaan muilta yhteisön maahantuojilta.

59 Komissio väittää ensin, että kantajan vastaus kyselyyn ei ole kovinkaan luotettava, koska se sisältää useita ristiriitaisuuksia. Komissio viittaa tätä koskevien lisäselvitysten osalta 8.11.1991 päivättyyn kirjeeseensä.

60 Toiseksi komissio lisää muutamia lukuja, jotka tukevat neuvoston väitettä kantajan antamien tietojen puutteellisesta edustavuudesta. Tutkimusjakson aikana kiinalaiset veivät 3 505 tonnia oksaalihappoa yhteisöön. Kantaja oli oman ilmoituksensa mukaan vienyt ainoastaan 500 tonnia. Näin pienen määrän perusteella oli mahdotonta tehdä laskelmia.

61 Käytettävän lähteen määrittämisen osalta komissio lisää neuvoston perusteluihin, että Eurostatin tilastoihin sisältyviä oksaalihapon arvoa kuvaavia lukuja ei voitu käyttää, koska näihin lukuihin sisältyy myös muita tuotteita kuin oksaalihappoa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa aluksi, että komissio lähetti kyselyn kaikille kiinalaisille oksaalihapon viejille, joiden nimet olivat Kiinan kauppakamarilta saadussa metalli-, mineraali- ja kemian alan tuotteiden tuojien ja viejien luettelossa, ja että komissiolle palautettiin ainoastaan kantajan täyttämä kyselylomake.

63 On todettava seuraavaksi, että kantajan kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ilmoittama vienti tutkimusjakson aikana oli ainoastaan pieni osa kiinalaisten yritysten kokonaisviennistä kyseisenä aikana. Kantaja ilmoitti vieneensä yhteisöön 500 tonnia vuonna 1989 tehdyn tutkimusjakson aikana ja kielsi vieneensä oksaalihappoa vuonna 1990. Ottaen huomioon sen seikan, että Kiinan kokonaisvienti tutkimusjakson aikana oli useita tuhansia tonneja, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantajan antamat tiedot eivät olleet niin edustavia, että yhteisön toimielimet olisivat voineet tehdä niistä luotettavia arvioita.

64 Ottaen huomioon sen, että kaikki muut kiinalaiset vientiyritykset paitsi kantaja kieltäytyivät osallistumasta tutkimukseen, ja sen, että kantajan antamat tiedot eivät olleet edustavia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että yhteisön toimielimet ovat perustellusti soveltaneet perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohtaa ja tehneet päätelmät yksinomaan sellaisten tietojen perusteella, jotka todella olivat käyttökelpoisia. Näistä seikoista johtuu myös se, etteivät yhteisön toimielimet voineet määrittää ja ottaa käyttöön polkumyyntitullia kunkin kiinalaisen vientiyrityksen osalta erikseen. Vaikka oletettaisiin, että olisi ollut mahdollista ottaa käyttöön erityinen polkumyyntitulli, joka olisi koskenut vain kantajaa, yhtäältä kantajaan sovellettavan erityisen polkumyyntitullin ja toisaalta kaikkiin muihin kiinalaisiin viejiin sovellettavan, korkeamman polkumyyntitullin käyttöönottaminen riidanalaisessa asetuksessa olisi ollut mahdotonta säännösten kiertämismahdollisuuksien vuoksi.

65 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo muiden kuin kiinalaisten lähteiden osalta, että yhteisön toimielimet eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä todetessaan, että ne eivät voineet tehdä luotettavia päätelmiä Eurostatin tilastojen sekä Hunan Bremenin ja Metallurgie Hoboken Overpeltin antamien lukujen perusteella. Tältä osin on todettava, että yhteisön toimielimet tutkivat edellä mainittuja tilastoja ja lukuja ja totesivat yhtäältä, ettei tilastoihin sisältynyt erillisiä, kyseistä tuotetta koskevia lukuja, eivätkä niistä käyneet myöskään ilmi kiinalaisten viejien perimät ostohinnat vaan jälleenmyyntihinta yhteisön sisällä, ja toisaalta, että Hunan Bremenin ja Metallurgie Hoboken Overpeltin antamat luvut eivät koskeneet suoraa kauppaa kiinalaisten viejien kanssa. Näin ollen yhteisön toimielimet ovat voineet oikeutetusti päätellä, että valitukseen sisältyneet tiedot olivat ainoita perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja "käytettävissä olevia tietoja".

66 Näin ollen yhteisön toimielimet eivät ole rikkoneet perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohtaa eivätkä 7 artiklan 7 kohdan b alakohtaa, kun ne ovat tehneet laskelmansa valituksen tehneen yrityksen antamien tietojen perusteella eikä kantajan kyselyyn antaman vastauksen tai vastaukseen liitettyjen laskujen perusteella.

67 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista

Asianosaisten perustelut

68 Perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa säädetään, että "[t]utkimuksen kohteena olevan tuotteen viejät —— voivat pyytää, että heille annetaan tietoja

niistä tärkeimmistä tosiseikoista ja havainnoista, joiden perusteella on tarkoitus suositella lopullisten tullien määräämistä". Saman artiklan c alakohdan i alakohdan aa alakohdassa säädetään, että pyynnöt on osoitettava kirjallisina komissiolle. Lisäksi c alakohdan i alakohdan cc alakohdassa säädetään, että tiedonsaantipyyntöjen on väliaikaista tullia kannettaessa oltava perillä kuukauden kuluessa kyseisen tullin käyttöönoton julkaisemisesta. Lopuksi kyseisen kohdan c alakohdan ii alakohdassa ja c alakohdan iii alakohdassa säädetään, millä tavoin komissio voi antaa pyydettyjä tietoja ja missä määräajassa sen on annettava tällaiset tiedot.

69 Kantaja väittää, että koska komissio on kieltäytynyt antamasta mitään tietoja polkumyyntimarginaalien väliaikaisesta määrittämisestä, se on rikkonut perusasetuksen kyseistä säännöstä. Kantaja viittaa asiassa C-49/88, Al-Jubail Fertilizer ja Saudi Arabian Fertilizer v. neuvosto, 27.6.1991 annettuun yhteisöjen tuomioistuimen tuomioon (Kok. 1991, s. I-3187, 15—17 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että "perusasetuksen 7 artiklan 4 kohtaa tulkittaessa huomioon on otettava erityisesti puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen vaatimukset, sillä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä on korostettu useaan kertaan tämän periaatteen perustavanlaatuista merkitystä".

70 Kantaja toteaa kuitenkin, ettei se ole pyynnöstään huolimatta saanut mitään tietoja vientihinnasta eikä normaaliarvosta, ja näin ollen sen oli lähes mahdotonta valmistautua siten, että se olisi voinut puolustaa itseään asianmukaisesti.

71 Tiedonsaantipyyntöihin sovellettavasta määräajasta, joka on kuukausi väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönoton julkaisemisesta, kantaja huomauttaa, ettei ole kohtuullista olettaa, että kiinalaisilla olisi yhteisön päätös tosiasiallisesti tiedossaan sen julkaisemispäivänä.

72 Neuvosto muistuttaa, että puolustautumisoikeudet on suhteutettava yhteisön toimielinten tavoitteeseen toteuttaa polkumyynnin vastaiset menettelyt tehokkaasti ja saattaa ne päätökseen kohtuullisen nopeasti. Perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan

c alakohdan i alakohdan cc alakohtaa on pidettävä muotovaatimuksena, jolla nimenomaan taataan menettelyjen saattaminen päätökseen kohtuullisen nopeasti.

73 Neuvosto huomauttaa lisäksi, että kantajan pyytämien tietojen antaminen ei ollut mahdollista niiden luottamuksellisuuden vuoksi.

74 Kantaja vahvistaa vastauksessaan, että sen tiedonsaantipyyntö oli tehty perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan i alakohdan cc alakohdassa säädetyn määräajan päätyttyä. Se katsoo kuitenkin, että komission olisi pitänyt antaa sille pyydetyt tiedot jo kohtuussyistä ottaen huomioon erityisesti kantajan maantieteellisen sijainnin etäisyyden, jonka vuoksi kantajan oli vaikea noudattaa lyhyitä määräaikoja.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

75 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen vaatimuksia on noudatettu, jos yrityksellä, jonka etua asia koskee, on hallinnollisen menettelyn aikana ollut mahdollisuus lausua näkemyksensä esitettyjen seikkojen ja näkökohtien sekä mahdollisesti saatujen asiakirjojen todenmukaisuudesta ja asianmukaisuudesta (ks. esim. asia 85/76, Hoffmann-La Roche v. komissio, tuomio 13.2.1979, Kok. 1979, s. 461, 11 kohta; asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 108 kohta; asia T-30/91, Solvay v. komissio, tuomio 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1775, 59 kohta ja asia T-36/91, ICI v. komissio, tuomio 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1847, 69 kohta).

76 Tässä tapauksessa oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee, että kantaja on saanut esittää näkemyksensä. Muun muassa väliaikaisen asetuksen 3 artiklassa on kehotettu niitä, joiden etua asia koskee, esittämään näkemyksensä kirjallisesti ja pyytämään komissiolta saada tulla kuulluksi yhden kuukauden määräajan kuluessa asetuksen voimaantulosta eli 2.6.1991 lähtien.

77 Kantajan komissiolle esittämästä tiedonsaantipyynnöstä, joka koski polkumyyntimarginaalien väliaikaista määrittämistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että sen jälkeen kun Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnissa oli otettu käyttöön väliaikaiset polkumyyntitullit, kantaja ei ottanut uudelleen yhteyttä komissioon ennen kuin 8.7.1991, eli sen määräajan päätyttyä, joka oli säädetty väliaikaisen asetuksen 3 artiklassa huomautusten esittämiselle ja perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan i alakohdan cc alakohdassa tiedonsaantipyyntöjen esittämiselle. Näin ollen kyseinen yritys ei voi vedota siihen, että komissio olisi rikkonut perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohtaa (ks. em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 112 kohta).

78 Tämän perusteella myös toinen kanneperuste on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan rikkomista

Asianosaisten perustelut

79 Perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”[v]ahinko voidaan määrittää ainoastaan, jos polkumyynnillä tai vientituella tapahtuvan tuonnin vaikutukset aiheuttavat tai uhkaavat aiheuttaa polkumyynnin tai vientituen vaikutusten vuoksi vakavaa vahinkoa yhteisön vakiintuneelle tuotannolle tai merkittävästi hidastavat tämän tuotannon vakiintumista”.

80 Kantaja väittää, että komissio ja neuvosto ovat päätelleet virheellisesti Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuonnin aiheuttaneen vahinkoa, jota DAVSAn valitus koskee. Tältä osin kantaja huomauttaa aivan aluksi, että yhteisön toimielimet ovat tehneet ekstrapoloimalla laskelmat Eurostatin tilastoihin sisältyneiden vuoden 1990 kahdeksaa ensimmäistä kuukautta koskevien lukujen perusteella, vaikka lopullisten polkumyyntitullien käyttöönottohetkellä Eurostatin

tilastoihin sisältyivät koko vuotta 1990 koskevat luvut, jotka osoittivat Kiinasta peräisin olevan viennin voimakasta laskua. Kantaja huomauttaa myös, että komissio totesi 20.9.1991 päivätyssä kirjeessään, että "vahinko voidaan määrittää vain valituksen tehneen yrityksen osalta eikä yhteisön koko teollisuudenalan osalta". Kantajan mukaan tämä komission selvennys herättää vakavia epäilyjä syy-yhteyden määrittämisen täsmällisyydestä, koska valittajayhtiö edustaa ainoastaan 20,8 prosenttia Euroopan kyseisestä teollisuudenalasta, ja sen markkinaosuus Euroopassa on ainoastaan 8,5 prosenttia, eivätkä sen kaksi suurta kilpailijaa, eli Hoechst ja Rhône-Poulenc, olleet tehneet valitusta. DAVSAlle aiheutunut vahinko johtuu kantajan mielestä itse asiassa Hoechst Francen myynnin voimakkaasta kasvusta.

81 Kantaja katsoo näiden toteamusten perusteella, että komissio on käyttänyt väärin harkintavaltaansa syy-yhteyden määrittämisessä.

82 Neuvosto vahvistaa, että Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan oksaalihapon tuontimäärät ovat vähentyneet tutkimusjakson aikana, mutta se korostaa, että yhteisön oksaalihapon kulutus on vähentynyt vielä enemmän samana aikana. Neuvosto arvioi, että tässä tilanteessa yhteisön toimielimet päättelivät perustellusti, että kiinalaiset viejät ovat tutkimusjakson aikana kyenneet kasvattamaan markkinaosuuttaan yhteisössä. Yhteisön toimielimet olivat myös todenneet, että samaan aikaan kiinalaiset viejät myivät alihintaan ja että yhteisön yritysten oli sen vuoksi myytävä tappiolla.

83 Neuvosto vahvistaa myös, että yhteisön toimielimet ovat laskeneet koko vuotta 1990 koskevat luvut vuoden kahdeksaa ensimmäistä kuukautta koskevien lukujen perusteella. Neuvoston mukaan tämän menettelyn ainoana tarkoituksena oli verrata tuloksia muita vuosia koskeviin tuloksiin. Neuvosto korostaa, että missään

tapauksessa vuoden 1990 neljän viimeisen kuukauden tuloksia ei olisi pitänyt ottaa huomioon, koska nämä kuukaudet eivät kuuluneet tutkimusjaksoon. Yhteisön toimielimet eivät voi ottaa huomioon seikkoja, jotka tapahtuvat tutkimusjaksojen jälkeen, koska muutoin ne joutuisivat jatkuvasti tarkistamaan polkumyyntiä, vahinkoa ja syy-yhteyttä koskevia päätelmiään. Samasta syystä yhteisön toimielimet eivät voineet tehdä päätelmiä Eurostatin tilastojen perusteella, koska niihin sisältyvät luvut koskivat koko vuotta 1990.

84 Neuvosto korostaa lopuksi, että yhteisön toimielimet ovat huolellisesti tutkineet, olivatko Hoechstin ja Rhône-Poulencin toimenpiteet vaikuttaneet DAVSAlle aiheutuneisiin vahinkoihin ja että toimielimet ovat esittäneet tätä seikkaa koskevat päätelmänsä väliaikaisen asetuksen 40 kohdassa ja lopullisen asetuksen 22 kohdassa. Komissio on lisäksi esittänyt nämä päätelmät kantajalle 20.9.1991 ja 11.10.1991 päivätyissä kirjeissään. Neuvoston mukaan kantaja on tulkinnut virheellisesti niitä Hoechstin kyselyyn antamaan vastaukseen sisältyneitä Hoechstin myynti- ja tuotantolukuja, jotka eivät ole olleet luottamuksellisia. Neuvoston mukaan kantaja on itse asiassa ajatellut, että Hoechstin ilmoittamat luvut koskivat vuotta 1990, kun ne todellisuudessa koskivat tutkimusjakson 17 kuukautta. Todellisuudessa Hoechstin myynti on lukujen perusteella pienentynyt ja sen tuotanto hieman lisääntynyt.

85 Neuvosto huomauttaa DAVSAn koon osalta, että kyseisen yhtiön markkinaosuus nousi 16 prosenttiin tutkimusjakson aikana. Komissio on täsmentänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa, että DAVSAn osuus yhteisön tämän alan teollisuudesta oli 35 prosenttia.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

86 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa aluksi, että vahinkoa määritettäessä neuvoston ja komission on perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaan tutkittava, johtuuko vahinko, jonka ne aikovat määrittää, tosiasiallisesti polkumyyn-

nillä tapahtuneesta tuonnista, ja jätettävä ottamatta huomioon muista tekijöistä aiheutunut vahinko, erityisesti sellainen vahinko, joka on aiheutunut yhteisön tuottajien omasta toiminnasta (ks. asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 11.6.1992, Kok. 1992, s. I-3813, 15 ja 16 kohta).

87 Tässä tapauksessa väliaikaisen asetuksen 40 kohdasta ja riidanalaisen asetuksen 22 kohdasta käy ilmi, että yhteisön toimielimet ovat ainakin ottaneet huomioon yhteisön tuottajien toiminnan tutkimusjakson aikana. Lisäksi vastauksesta, jonka Hoechst France on antanut komission yhteisön tuottajille lähettämään kyselyyn, käy ilmi, että kyseisen yrityksen oksaalihapon myynti ja tuotanto eivät ole merkittävästi lisääntyneet tutkimusjakson aikana. On jopa todettava, että Hoechstin oman tuotannon myynti yhteisössä on hieman vähentynyt; kun myynti oli 160 tonnia vuonna 1988, se oli 190 tonnia tutkimusjakson 17 kuukauden aikana. Nämä tiedot ovat ristiriidassa kantajan sen väitteen kanssa, jonka mukaan valittajalle aiheutunut vahinko johtui pääosin Hoechst Francen toiminnan kasvusta.

88 Ekstrapoloinnista, joka on kuvattu väliaikaisen asetuksen 19—20, 25—27, 33 ja 37 artiklassa ja joka on vahvistettu riidanalaisessa asetuksessa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että tämän menetelmän ainoana tarkoituksena on esittää ja verrata koko vuotta koskevia lukuja, eivätkä tutkimusjaksoa koskevien tietojen perusteella tehdyt laskelmat ole sen vuoksi epätarkkoja. Yhteisön toimielimiä ei voida moittia siitä, että ne eivät ole käyttäneet tässä yhteydessä todellisia lukuja, jotka koskivat vuoden 1990 viimeistä neljää kuukautta. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että yhteisön toimielinten tehtävänä ei ole sisällyttää laskelmiinsa tietoja, jotka koskevat tutkimusjakson jälkeistä aikaa, paitsi jos näistä tiedoista käy ilmi kehityksen muutos, jonka perusteella polkumyyntitul-

lin suunniteltu käyttöönotto olisi ilmeisen aiheetonta. Tässä tapauksessa ei ole osoitettu, että tutkimusjaksoa seuranneiden neljän kuukauden kehitys olisi ollut näin poikkeava.

89 Kantaja ei voi lopuksi moittia sitä, että yhteisön toimielimet ovat määrittäneet vahingon ainoastaan valituksen tehneen yrityksen osalta eivätkä kaikkien yhteisön tuottajien osalta. Tältä osin on muistutettava, että perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdassa mainitun käsitteen "yhteisön tuotanto" on määritelty saman artiklan 5 kohdassa tarkoittavan "kaikkia — — tuottajia yhteisössä tai sitä osaa tuottajista, joiden yhteenlaskettu tuotanto edustaa merkittävää osaa näiden tuotteiden kokonaistuotannosta yhteisössä". On huomautettava, että kuten asianosaiset ovat esittäneet istunnossa, käsitettä "merkittävä osa" ei ole tulkittava siten, että osuuden olisi oltava 50 prosenttia tai enemmän vaan pikemminkin 25 prosenttia tai enemmän. Tässä tapauksessa komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin antamiin vastauksiin liitetystä taulukosta, joka koskee oksaalihapon tuotantoa yhteisössä, käy ilmi, että valituksen tehnyt yritys on tuottanut 35 prosenttia oksaalihapon kokonaistuotannosta yhteisössä tutkimusjakson aikana. Tämän perusteella yhteisön toimielimet ovat voineet pätevästi määrittää vahingon ja syy-yhteyden ainoastaan valituksen tehneen yrityksen osalta.

90 Edellä esitetyn perusteella mikään kantajan esittämistä perusteista ei osoita, että yhteisön toimielinten riidanalaista asetusta koskevien päätelmien tekemisen yhteydessä olisi tehty tosiseikkoja koskevia tai oikeudellisia virheitä.

91 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä.

92 Edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

93 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Saggio Bellamy Kalogeropoulos

Tiili Moura Ramos

Julistettiin Luxemburgissa 11 päivänä heinäkuuta 1996.

H. Jung A. Saggio

kirjaaja presidentti